

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

РАЗПОРЕЖДАНЕ

София, 20.06.2024 г.

Павлина Панова – председател на Конституционния съд на Република България, при изпълнение на правомощията си по чл. 18, ал. 1 от Закона за Конституционен съд, констатирах следното:

В Конституционния съд е получено писмо с вх. №355/18.06.2024 г. в регистъра за входяща и изходяща кореспонденция на Конституционния съд от Софийски районен съд, подписано от Христина Гарванска – съдия, 23 състав, с което отправя искане на основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република България до Конституционния съд за обявяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 343в, ал. 3 от Наказателния кодекс на Република България. Към писмото от Софийски районен съд вх. №355/18.06.2024 г. са приложени искането и следните документи:

- искане до Народното събрание от Софийски районен съд, 115 състав, с вх. № АД-012-00-3 от 03.04.2020 г. за представяне на мотивите за приемане на чл. 343в, ал. 3 НК;
- отговор от Народното събрание на искане на Софийски районен съд, 115 състав, за представяне на мотивите за приемане на чл. 343в, ал. 3 НК;
- предложение рег. № 654-04-26/29.02.2016 г. на народните представители Петър Славов и Мартин Димитров;

- протокол на Комисията по правни въпроси от 12.10.2016 г., в частта на обсъждане на чл. 343в от ЗИД на Наказателния кодекс;
- доклад на Комисията по правни въпроси рег. № 653-03-107/02.11.2016 г. в частта на приемане на чл.343в, ал. 3 НК;
- писмо на Софийска районна прокуратура до Софийски районен съд – наказателно отделение с вх. №372905/28.12.2023 г., с което е внесен обвинителен акт по досъдебно производство №1253/2023 г.;
- писмо на Софийска районна прокуратура до Софийски районен съд – наказателно отделение с вх. №57747/21.02.2024 г., с което е внесен обвинителен акт по досъдебно производство №441/2023 г.

Отправеното искане не отговаря на изискванията на чл. 17, ал. 1 ЗКС и чл. 18, ал. 1 и ал. 2, т. 4 ПОДКС относно мотивираност и изложение на обстоятелствата, върху които се основава. В искането, с което Конституционният съд е сезиран, се поддържа твърдение от сезирация субект – съдебен състав, че оспорената разпоредба на чл. 343в, ал. 3 НК противоречи на чл. 4, ал. 1, чл. 5, ал. 3 и чл. 6, ал. 2 от Конституцията. Съображенията, с които вносителят обосновава твърдяната от него противоконституционност, в основната си част представляват възпроизвеждане на мотиви от искането на Общото събрание на Наказателна колегия на Върховния касационен съд на Република България с вх. №219/12.04.2024 г., по което е образувано конституционно дело №15/2024 г., чиито предмет не е идентичен с въведения от вносителя на настоящото искане предмет на оспорване.

По силата на чл. 150, ал. 2 от Конституцията съдебен състав може да сезира Конституционния съд с искане за установяване на противоконституционност на „закон, приложим по конкретното дело“. Ето защо едно от съществените изисквания към отправеното искане е да съдържа изложение на обстоятелствата, на които се основава, от които да е

видно, че атакуваната законова норма е приложима в конкретно висящо пред сезирация съд производство.

Обосноваването от съдебния състав, че поставеният въпрос е решаващ за изхода на конкретно, висящо пред него дело, според постоянната практика на Конституционния съд е определящо за установяването на неговата компетентност да отправи искане по реда на чл. 150, ал. 2 от Конституцията. Това изисква сезиращият субект да вземе предвид обстоятелствата по делото и конкретния правен спор при формулирането на съществения за него въпрос (в производството пред него) и да приведе съответните доводи в искането, отправено до конституционната юрисдикция (чл. 18, ал. 2, т. 4 ПОДКС).

Без такава преценка да бъде направена от сезирация съд и надлежно (ясно и аргументирано, вкл. и с оглед на фактите по делото пред него) изложена в искането, компетентността на конституционната юрисдикция да се произнесе не би могла да бъде установена.

Конституционният законодател ясно разграничава хипотезите на сезиране на Конституционния съд по ал. 1 и ал. 2 на чл. 150 от Конституцията. Докато в първата хипотеза се прави искане за абстрактен конституционен контрол на закон, то във втората се касае винаги за конкретен (във връзка с конкретно дело) конституционен контрол. Ето защо, в съответствие с практиката на Конституционния съд, сезиращият субект – съдебен състав, пред който е висящо конкретно дело, следва да приведе доводи за установеното от него несъответствие на приложимия за решаването на основния спор по същото дело закон, с Конституцията. В постъпилото искане не е изразена никаква фактологична конкретика, нито позицията на съдебния състав относно релевантния за изхода на конкретно дело закон, за който той единствено може да сезира Конституционния съд.

Преценката за приложимия (от съществено значение за решаването на главния спор по висящо дело) закон е единствено на сезирация субект по ал. 2 на чл. 150 от Конституцията – съдебен състав, и следва да бъде ясно, недвусмислено изразена, което в настоящото искане не е направено.

Искането не отговаря и на изискването на чл. 18, ал. 3 ПОДКС за аргументирана преценка на приложимото право относно последиците от действието на правото на Европейския съюз. Със свое Определение №2 от 13 март 2024 г. по к. д. №8/2024 г. Конституционният съд потвърждава своята практика във връзка с прилагането на разпоредбата на чл. 18, ал. 3 ПОДКС в контекста на правомощието на всеки съд да сезира Конституционния съд по чл. 150, ал. 2 от Конституцията (Определение от 14.09.2021 г. по к. д. №13/2021 г.; Определение от 05.10.2021 г. по к. д. №15/2021 г.; Определение №2 от 24.02.2022 г. по к. д. №15/2021 г.).

В тази връзка е необходимо сезирацият съд по всяко дело служебно да провери дали предметът на делото и приложимите вътрешни правни норми имат връзка с правото на Европейския съюз (дали приложимата вътрешна правна норма представлява мярка по прилагането му или по друг начин е свързана с него) и ако в дадения случай установи връзка - да съобрази и прецени последиците от неговото действие. Във всички случаи трябва да изложи мотиви за изводите, до които е достигнал в резултат на тази своя преценка.

Искането не отговаря и на изискванията на чл. 18, ал. 5 ПОДКС, съгласно който към него се прилагат заверени преписи от материалите по делото, относими към предмета на искането. В случая към искането не са приложени заверени преписи от материали по конкретно, висящо пред сезирация съд дело, относими към въведения предмет на оспорване.

При тези обстоятелства приемам, че не са налице предпоставките за сезиране на Конституционния съд и образуване на конституционно дело.

С оглед на изложеното намирам, че писмо с вх. №355/18.06.2024 г. в регистъра за входяща и изходяща кореспонденция на Конституционния съд от Софийски градски съд, ведно с приложенията към него, следва да се върне на подателя.

Воден от изложените съображения и на основание чл. 17, ал. 1 ЗКС, чл. 19, ал. 1 във връзка с чл. 22, ал. 4 ПОДКС

РАЗПОРЕЖДАМ:

Връщам писмо с вх. №355/18.06.2024 г. в регистъра за входяща и изходяща кореспонденция на Конституционния съд, ведно с приложенията към него, на 23 състав, Софийски районен съд.

Разпоредането да се съобщи на 23 състав, Софийски районен съд, като му се връчи препис.

ПРЕДСЕДАТЕЛ
РАВИЦА ПАНОВА

